

מסורת הש"ס

א) נלקמן מו: ביצה ל:; ב) חולין ד: א' תוספתא שבת (פ"ד, ד') י"ג בזה"ש שבת, ס' חולין טו., ו) כז"י בזה"ש שבת, ו) נלפ"ש מו"י יבמות קט: ד"ה אמר וכו' מוכח דה"י גרמח' הכה רב הונא ע"ש, ח) נדטור זה שייך לעיל במשנה; ט) במדרי"ה אלא, י) שייך לעמוד הקודם, כ) נלקמן ק"ח: ו) נבש"ס לא נמצא מקומו אלא בשאלות פ' וישאל היטור הרא"ש פ"ק במה מליקין רכ"ט ונעור וכו' סימן מרע"ו.

הגהות הב"ח

א) רש"י ד"ה מטלטלין וכו' לאישתמשו ביה להילך: ב) תוס' ד"ה דכ"ע טלטול וכו' וכו' נמצת נעשה בק"ס לכל האסור והכא חשיב שכבה משמי שמואל דאילו מניח דבר שדעתו ליטלו בשבת ולא להניחו כל השבת חושב שכמה כי הלא מנעור:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה דכ"ע ב' אצילו מניח חשיב בשכבה כי הדרה בשכער. ע"י לקמן דף נא ע"פ מו"י ד"ה או שמען: בא"ד הדבא ע"ק. ע"י נלעז דף נט ע"פ מו"י ד"ה מפי שמוח: בא"ד הוי ד"ה רב דמתני' דהא. ע"י מנחות דף ט ע"פ מו"י ד"ה ספר הלוג. ומו"ק דף ט ע"פ מו"י ד"ה לאמור: תוס' ד"ה שיחדה ב' והויא בחצוצרת. לעיל דף נז ע"פ:

מוסף רש"י

מותר השמן שבנר. נר קריית"ל ממה השמן שנתן נר או בקערה. שכן הניח להדלקת הנר של שבת ובכ"ה הסומר י"ט דה משום מוקצה ואסור (לפיכא ד:). מטלטלין נר חדש. שאל הדליקו בו מעט, נר של חרס וכשהוא חדש חוי למירמי טיה פויר, אבל לא ישן. מוקצה הוא מחמת מילוא, שהדעם ק"ל ש (וחולין ד:). כל הנרות של מחבת מטלטלין. דעל ממכת לא מחסר אפילו ישינס, כגון של מחבת וכו"ל כ"ן. חזין מ"ט שנתהדליקו בו באותה שבת. שה"י נר דולק נ' בין השמשות. דמוקצה מחמת אסור, שאסור לכבות נר, נאמר גם הוא לנעול, ויכן שהוקצה לנ"ן השמשות הוקצה לכל היום (שם טו.).

רב נסים גאון

אמר ר' זירא פמות שהדליקו עליו פמות שבת לדבריה המותר אסור לדבריה האוסר מותר. פמות מין מנורה ויש לה קנה אחד, ובמנחות בפרק הקומץ את המנחה (דף כח) שכתבנו על דרך קושא ואמ"א נמי באה דהב באה קנים אינה באה דהב אינה באה קנים, הישבו ההפוט פמות. מיתוקרי. והפוט שהוכריז ר' זירא בשומרה זו נחשת היא וחודש ואינו נמאס, ואם הדליקו עליו נר באותו שבת הרי הוא מוקצה מחמת אסור ולפי

שהוא מוקצה מכלל לא הוי מוקצה מחמת מיאוס. ועל דעת ר' מאיר שהיה מותר טלטול הפמות אם לא הדליקו עליו באותה שבת, לא הפוט א"פ שהוא כחדש שאינו נמאס אסור לטלטלו לפי שנהיה מוקצה מחמת אסורו מפני הנר שהדליקו עליו באותו יום. ועל דעת ר' יהודה שהיה אסור טלטול נר חדש הרי הפמות מותר לטלטלו לפי שנהיה נר חדש ואינו מאוס. ולפיכך באה הקושא מידר למימאר דר' יהודה מוקצה מחמת מיאוס אית ליה מוקצה מחמת איסורו לית ליה והתניא. ובגמ' דבני מערבא גרסי מפשה היה וטילטלו פמות מוחות הנר בשבת מה אגן קיימן, אי כר' מאיר אפילו פמות יהא אסור כמו שאמר כל הנרות מטלטלין חזין מן הנר שהדליקו בה באותה שבת. נמצא ר' מאיר ור' יהודה שניהן אוסרין בנר שהדליקו בו באותה שבת, אפילו נר חזין יהא מותר וכל שכן הפמות שהיה מותר ואין אנו צריכים להודיענו זה ההיתר בפמות על דעת ר' אסור, ואי כר"ש סובר נר עצמו מותר לטלטל, וכ"ש פמות מתחתי. אלא כן אגן כר' יהודה דר' יהודה אומר נר מאוס פמות אינו מאוס. וזה סיוע תפירוש שפירשנו, אבל בארתי זה הטעם כי ראיתי מי שפירש אותו בטעם אחר וסבר שר' שמעון שהוא מותר בנר אסור בפמות.

אי לא שרית ליה וכו'. אכל צמוטל לחמה לא שרי: **בתנ"י** **מטלטלין** **נר חדש.** שאינו מאוס וחוי לאישתמשו א) להדיא שלא דלק בו נר מעולם: **אכל לא ישן.** דמוקצה מחמת מיאוס הוא: **גמ'** **חזן מן הנר שהדליקו.** ואף על גב שצבה אסור דאית ליה לרבי מאיר מוקצה

מחמת אסור ולית ליה מוקצה מחמת מיאוס: **ח**) **חזן מן הנר הדולק בשבת.**

צעוד שהוא דולק אסור שמה יצבה **נר: עששית.** כוס גדול של זכוכית שקרי: **ננפ"א:** לא יזיזם **ממקומו.** ואפי"ו ככה הנר ולקמן מפרש עממל:

מן הנר הצבה. דכיון דכזה והולך לא מחייב מו משום מצבה: **ככה אין לא ככה לא.** דלא שמעינן ליה לרבי שמעון דשרי צמתני' אלא מותר שמן שצנר ושצקערה דמשמע לאחר **שכבה: מאי אכל.** מדקאמר אכל מכלל דצנר מותר: **צוותא.** לדעתיה עליה מצע"י סבר שיכלה השמן מותר ואשתמש צנר לכשיכבה: **אכל הני.** לא חסיק אדעתיה שיכבו כל היום: **ור' שמעון מסיר.** וקערה נפישא.

קשיא קערה אקערה: דומיא דנר. קמני לה דזוטרא: **פמות.** מנורה של מתכת ואינה מאוסה: **לדברי המסיר.** ר' מאיר המתיר צנר ישן: **אוסר.** צהאי דמוקצה מחמת אסור דקמני לעיל חזן מן הנר שהדליקו צו בשבת: **לדברי האוסר.** רבי יהודה האוסר צנר ישן של חרס התם הוא דמאיס אכל הכא שרי ולית ליה מוקצה מחמת אסור: **נר של מתכת לא מאיס כגון של נחשת דלא צלע:** **שיחיה למעוט.** מיתסרק בהזמנה צעלמא ואע"פ שלא הניח עליה מעולם:

מטלטלין נר חדש. והא רבי יהודה קאמר לה דאית ליה מוקצה. אלמא לא מיתסר בהזמנה מדקאמר אכל לא ישן ולא קמני אכל לא המיוחד לכן:

^[חנניה]

מותר למימרא דרבי יהודה מוקצה מחמת מיאום אית ליה מוקצה מחמת אסור לית ליה והתניא א' ר' יהודה אומר כל הנרות של מחבת מטלטלין חזין מן הנר שהדליקו בו 'בשבת אלא אי איתמר הכי איתמר א"ר זירא פמוט שהדליקו עליו בשבת ד"ה אסור לא הדליקו עליו ד"ה מותר: אמר ר' רב יהודה א"ר משה שיחדה למעות אסור למלמלא מיתניב' רב נחמן בר יצחק מטלטלין נר חדש אבל לא ישן

ואע"ג דגבי ממון ט' אמרינן איפכא ^א **אי שרית ליה אחי לכבויי היינו משום שאין מנעטער על ממוןו כמו על מתו** ^ב **ואי שרית ליה מתוך שיהא טרוד להכיל'** ^ג **ישכח שהיוס שבת ויצא לכבות בשוגג אכל על מתו מנעטער צויתר ואי לא שרית ליה אחי לכבויי צמוזי** ^ד **:**

שבנר **ושבקערה אסור ור' שמעון מתיר.** ואחר הצבת מותר אפי' לר' יהודה וה"נ תנאי לקמן גבי נוי סוכה אסור להסתפק מנן על מולאי א"ר האחרון אכל בתר הכי שרי וקשה לר"י דמש"י מנר חנוכה דמנא ^ה ככה ליל ראשון מוקף עליו צליל צ' ומדליק בו כזה ליל ח' עושה לו מדורה צפני עצמו מפני שהוקצה למזותו ואומר ר"י דנר חנוכה עיקרו לא להנאחו צא אלא לפרסומי ניסא ומשום חציצותא דנס אינו מצפה שיכבה אלא מקצה לגמרי למצוה ^ו אכל נר שבת להנאחו צא יושב ומצפה שיכבה ^ז ולכן מותר וא"ת ומ"ש נר שצבה דאסור לטלטל לר' יהודה מסוכה רעועה דעלמא דמהני צה תנאי כדאמר לקמן צשמעינן ואם התנה עליה הכל לפי תנאו ומוקי לה במסכת ביצה (דף ל:). צסוכה דעלמא ורעועה דאתמול דעמיה עיליזה שתפול ונר נמי דעמיה עיליזה שיכבה ואמאי אין מועיל תנאי להסתפק ממותר השמן ולר"ש נמי יועיל תנאי להסתפק מן השמן המטפטץ צשעה שהנר דולק וי"ל דהתם סוכה דעלמא היתה עשויה מומזן גדול ועמה ציה"ש אינו צודל ממנה ויושב ומצפה מתי תפול אכל נר עיקר הקאמחו הוא ציה"ש ודחיה צידי' לצורך שבת וחמירי טפי ולא מהני ציה תנאי: **צ"דברי המתיר אסור.** צ"י צקונטרס לדברי ר' מאיר ^ח וא"ת מפי קמ"ל הא צצדילי קאסר ר' מאיר נר שהדליקו צה צצאות שבת וי"ל דה"ל ה"מ צנר של חרס דאית פיה תרתי מוקצה מחמת מיאוס ומחמת אסור קמ"ל דאפי' צצל מתכת דלא מאיס ולית ציה אלא מוקצה מחמת אסור אסר ר' מאיר ואין נראה לר"ת ^ט דלפי זה הא דמסיק דצרי הכל אסור לא הוי אלא ר' מאיר ור' יהודה דקאי עלייהו ולא ר"ש ^י ומפרש וכן פר"ח לדברי המתיר ^{יא} היינו ר' שמעון ^{יב} אסר כאן צפמוט דהא פמוט גדול הוא ככוס וקערה ועששית כמו פמוטות של צית ר' דשיליה כל תצבי (לקמן קנא:). לדברי האוסר היינו ר' מאיר ור' יהודה דאסרי צנר חרס שהדליקו צו צצאותו שבת ^{יג} וה"מ צנר של חרס דאינא תרתי מוקצה מחמת מיאוס ומחמת אסור ^{יד} דאפי' צצל מתכת אסר ר' מאיר ^{יה} וה"נ אמרי' צצ"ק דחולין (דף טו.). ^{יז} ע"כ לא שרי צרי מאיר אלא צצמצצל דראוי לכוס אכל צצצומט ^{יח} צלא ^{יט} **: במשה שיחדה למעות אסור צצצצצצ.** נראה דאפי' לצורך גופה או לצורך מקומה אסור דכיון שיחדה למעות שז אין עושין ממנה שום תשמיש ^כ והוא כחצוצרות דאסור לנלטלה לרבי יהודה אפילו לצורך גופה ומקומה ולרבי שמעון לא אסור שום מוקצה לצורך גופו ומקומו אלא מוקצה מחמת חסרון כ"ס:

שהוא מוקצה מכלל לא הוי מוקצה מחמת מיאוס. ועל דעת ר' מאיר שהיה מותר טלטול הפמות אם לא הדליקו עליו באותה שבת, לא הפוט א"פ שהוא כחדש שאינו נמאס אסור לטלטלו לפי שנהיה מוקצה מחמת אסורו מפני הנר שהדליקו עליו באותו יום. ועל דעת ר' יהודה שהיה אסור טלטול נר חדש הרי הפמות מותר לטלטלו לפי שנהיה נר חדש ואינו מאוס. ולפיכך באה הקושא מידר למימאר דר' יהודה מוקצה מחמת מיאוס אית ליה מוקצה מחמת איסורו לית ליה והתניא. ובגמ' דבני מערבא גרסי מפשה היה וטילטלו פמות מוחות הנר בשבת מה אגן קיימן, אי כר' מאיר אפילו פמות יהא אסור כמו שאמר כל הנרות מטלטלין חזין מן הנר שהדליקו בה באותה שבת וזה הפמות הדליקו בו באותה שבת והוא לא ר' מאיר אסור, ואי כר"ש אפילו נר חזין יהא מותר וכל שכן הפמות שהיה מותר ואין אנו צריכים להודיענו זה ההיתר בפמות על דעת ר' אסור, ואי כר"ש סובר נר עצמו מותר לטלטל, וכ"ש פמות מתחתי. אלא כן אגן כר' יהודה דר' יהודה אומר נר מאוס פמות אינו מאוס. וזה סיוע תפירוש שפירשנו, אבל בארתי זה הטעם כי ראיתי מי שפירש אותו בטעם אחר וסבר שר' שמעון שהוא מותר בנר אסור בפמות.

כירה פרק שלישי שבת

רצ הכא טלטול מן הדא הא תנן צפ' נוטל (לקמן קמב:) מעות שע"ג הכר מנענר את הכר והן נופלות ואכן שעל פי החציצת מטה על צדה וכו' ומוקי לה רצ התם צצוכה אכל צמניח נעשה צס"ס לדבר האסור והכא ^א (חשיב) צצוכה ^ב מדשרי שמואל ^ג וכל דצר שדעתו ליטלו צצצבת

ולא להניחו כל השצת ^ד אפילו מניח חשיב צצוכה כי הלא דמנער את הכיסוי והס נופלות אע"פ צצמתכיון ציסה צצצר שאינו ניטל ואפי' רצנן דרצי אלעזר צן מדא ^ה שרו צצי הא ^ו גיוונא דהכא דהא שרו פגה שהעמיניה צתצן וחצרה שהעמיניה צצחלים אס מגולה מקצתה וצמכוסה כולה פליגי דרצי אלעזר שרי אפי' מכוסה כולה דמוצב צכוש או צצכרר ואומר ר"י דיש לחלק ^ז דהכא עיקר הטלטול לצורך מת ^ח ולא דמי לכל הנזה עשושה עיקר הטלטול לצורך כן וחציצת ולא לצורך מעות ואכן ^ט (אוולכר לא מיימי הכא' פלוגמא דר' אלעזר צן מדאי רוצנן ^י וע"ק לר"י דאפי' צלטול דמת שיש לאסור יותר משאר טלטול מן הדא דכפ"י שרי שמואל וצסוף צמה טומנין (לקמן דף נ:). אמר שמואל האי סכינא צציני אורי צדה ושלפה והדר דהא שרי ואי לא אסיר ופירש צקונט' לקמן דאסור משום טלטול מן הדא וכן קשה דרצ הונא אמר התם האי סליקוסתא דהא ושלפה והדר דהא שרי ואי לאו אסור א"כ אסר טלטול מן הדא וצסוף מולין אמרי צי רצ טלטול מן הדא לא שמה טלטול ואמרי צי רצ היינו רצ הונא כמו שמפרש ר"ת צצפ"ק דסנהדרין (דף פ"א: שס:) ונראה לר"י דרצ הונא וצמואל לא אסרי התם משום טלטול מן הדא אלא משום שמסיר עפר ומרחיב הגומא ואידי דאיירי לעיל מיינה צגומא נקטה ומוציא מהטומן לפמ וצנוות סתמס לפמ וצנוות לאו דהא ושלפה ולהכי חשיב ה"ס מציצתא ור"ה וצמואל ^א הוו ידעי לה דממני' היא צצכדר וצעה אלא דדחיק לאוקמה דלהא ושלפה והס"ס לא ניחא ליה לאוקמה הכי ועומדת צמציצתא:

ימתוך שאדם בהו עץ מתו אי צא שרית צי אחי צצבויי.

ואע"ג דגבי ממון ט' אמרינן איפכא ^א **אי שרית ליה אחי לכבויי היינו משום שאין מנעטער על ממוןו כמו על מתו** ^ב **ואי שרית ליה מתוך שיהא טרוד להכיל'** ^ג **ישכח שהיוס שבת ויצא לכבות בשוגג אכל על מתו מנעטער צויתר ואי לא שרית ליה אחי לכבויי צמוזי** ^ד **:**

שבנר **ושבקערה אסור ור' שמעון מתיר.** ואחר הצבת מותר אפי' לר' יהודה וה"נ תנאי לקמן גבי נוי סוכה אסור להסתפק מנן על מולאי א"ר האחרון אכל בתר הכי שרי וקשה לר"י דמש"י מנר חנוכה דמנא ^ה ככה ליל ראשון מוקף עליו צליל צ' ומדליק בו כזה ליל ח' עושה לו מדורה צפני עצמו מפני שהוקצה למזותו ואומר ר"י דנר חנוכה עיקרו לא להנאחו צא אלא לפרסומי ניסא ומשום חציצותא דנס אינו מצפה שיכבה אלא מקצה לגמרי למצוה ^ו אכל נר שבת להנאחו צא יושב ומצפה שיכבה ^ז ולכן מותר וא"ת ומ"ש נר שצבה דאסור לטלטל לר' יהודה מסוכה רעועה דעלמא דמהני צה תנאי כדאמר לקמן צשמעינן ואם התנה עליה הכל לפי תנאו ומוקי לה במסכת ביצה (דף ל:). צסוכה דעלמא ורעועה דאתמול דעמיה עיליזה שתפול ונר נמי דעמיה עיליזה שיכבה ואמאי אין מועיל תנאי להסתפק ממותר השמן ולר"ש נמי יועיל תנאי להסתפק מן השמן המטפטץ צשעה שהנר דולק וי"ל דהתם סוכה דעלמא היתה עשויה מומזן גדול ועמה ציה"ש אינו צודל ממנה ויושב ומצפה מתי תפול אכל נר עיקר הקאמחו הוא ציה"ש ודחיה צידי' לצורך שבת וחמירי טפי ולא מהני ציה תנאי: **צ"דברי המתיר אסור.** צ"י צקונטרס לדברי ר' מאיר ^ח וא"ת מפי קמ"ל הא צצדילי קאסר ר' מאיר נר שהדליקו צה צצאות שבת וי"ל דה"ל ה"מ צנר של חרס דאית פיה תרתי מוקצה מחמת מיאוס ומחמת אסור קמ"ל דאפי' צצל מתכת דלא מאיס ולית ציה אלא מוקצה מחמת אסור אסר ר' מאיר ואין נראה לר"ת ^ט דלפי זה הא דמסיק דצרי הכל אסור לא הוי אלא ר' מאיר ור' יהודה דקאי עלייהו ולא ר"ש ^י ומפרש וכן פר"ח לדברי המתיר ^{יא} היינו ר' שמעון ^{יב} אסר כאן צפמוט דהא פמוט גדול הוא ככוס וקערה ועששית כמו פמוטות של צית ר' דשיליה כל תצבי (לקמן קנא:). לדברי האוסר היינו ר' מאיר ור' יהודה דאסרי צנר חרס שהדליקו צו צצאותו שבת ^{יג} וה"מ צנר של חרס דאינא תרתי מוקצה מחמת מיאוס ומחמת אסור ^{יד} דאפי' צצל מתכת אסר ר' מאיר ^{יה} וה"נ אמרי' צצ"ק דחולין (דף טו.). ^{יז} ע"כ לא שרי רצי מאיר אלא צצמצצל דראוי לכוס אכל צצצומט ^{יח} צלא ^{יט} **: במשה שיחדה למעות אסור צצצצצצ.** נראה דאפי' לצורך גופה או לצורך מקומה אסור דכיון שיחדה למעות שז אין עושין ממנה שום תשמיש ^כ והוא כחצוצרות דאסור לנלטלה לרבי יהודה אפילו לצורך גופה ומקומה ולרבי שמעון לא אסור שום מוקצה לצורך גופו ומקומו אלא מוקצה מחמת חסרון כ"ס:

הלכן לא מהני ביה תנאה. מו"ס הלא"ש. י"ז. דמותר מוקצה מחמת מיאוס. מו"ס הלא"ש. י"ט. לפירש דבריה המותר היינו ר"מ מו"ס הלא"ש. כ. דלית ל[אין] מוקצה מחמת אסור. מ"י ה"ר"ן. כ"א. בנר קטן. מו"ס הלא"ש. כ"ב. שהוא מותר בכל אסור מוקצה מחמת אסור. רמב"ן. כ"ג. (נהאן מותר, דר' יהודה לית ל'י מוקצה מחמת אסור, ור"מ נמי לא אסר נ' שהדליקו באותה שבת אלא דוקא בנר. מו"ס הלא"ש. כ"ד. אלא אי אתמר הכי אתמר, פמות שהדליקו עליו באותה שבת דרי אסור. רמב"ן. כ"ה. דר"י ור"מ נמי אית להו מוקצה מחמת אסור לחודיה, ואפי' אינו במוקצה מחמת מיאוס כלל. רמב"ן. כ"ו. גבי ממשכל בשבת, בשוגג יאכל, במזיד לא יאכל. מו"ס הלא"ש. כ"ז. דאין דאוי לכ"ס. מו"ס הלא"ש. כ"ח. אלמא דר"מ אית ל'י מוקצה מחמת אסור לחודי, [ו]היינו לפי מסקנא דשמעתין. מו"ס הלא"ש.

מד. עין מושפט נר מצוה

בזח א מיי' כפ"ו מה'ל' שבת הלכה כה סתם לאזין סה טוש"ע אורי' סימן שא' עטפ"ף א:

בזח ב מיי' פ"ה מה'ל' שבת הלכה יז ופרק כו הלכה ד' סתם לאזין סה טוש"ע אורי' סימן כסה עטפ"ף ג וימזן רעט עטפ"ף א:

ג ב מיי' כפ"ה מהלכות שבת הלכה י' יא טוש"ע אורי' סימן רעט עטפ"ף א:

לעזי רש"י

לנפ"א. מנורה.

תוס' ישינום

א) וא"ש פ"ו דהכ"ז שרי טפי ככר או מינוק מטלטול מן הדא ופ"י טעל (דף קמב:) אמר לא אמרו ככר או מינוק אלא למת צלצד ואמרינן לרבי ע"י ככר או מינוק שאר דברים שלא צמת אפי"ו דשרי טלטול מן הדא (למת) ^א :

ב) ורשכ"ל מפי' דהכא ממיר טפי לפי שהוא כס"ס לצנר האסור ^א :

ג) ורשכ"ל מפרש דאפילו למאי דק"ר אחי ההיא דחולין שפיר דמוקצה מחמת אסור דהתם אפי' ר"ש מוד' א"ל ט"ל נר דשרי צתמנלל צצצת התם אינו עמלה על נט ששעמנה ד"ס ארס צצצת וכו' כמו שז"ס מנתי במחזקר דפשי"י צצלה (דף קד:) דאפילו ר"ש אסר כחצוצרות וליקוין מנלא לקמן מאתמול אלקינה:

מוסף תוספות

א. כגון שמת בשבת. ב. דאי במניח לא לא"ש. ג. דאי שרי שמואל. ד.א"ש. ה. [ו]הסביר טלטול מה"צ שמי' טלטול. מו"ס הרא"ש. ו. שאסור לטלטלו, ולא לצורך המטה, ולהכי שמי' טלטול. מו"ס הרא"ש. ו. ואבנתי מטלטל המעות עמו וכו' וכיון שא"א לעשות צורך של חיתור בלא טלטול האסור, מותר לטלטל אב החיתור. מו"ס הרא"ש. ו. אלא פלוגתא דר' יהודה בן לקיש וחי"ק [ו]פליגי במת. ד.א"ש, ולא מיתרי ההיא. מו"ס הרא"ש. ו. משום דלא דמי לטלטול מה"צ. מו"ס הרא"ש. ו. שיש חילוק בין טלטול מה"צ דמת לטלטול מה"צ דעלמא. מו"ס הרא"ש. ו. דאסר רב טלטול מה"צ. מו"ס הרא"ש. י. אלמא שאני טלטול מה"צ דעלמא מבמת. מו"ס הרא"ש. י"א. דאסרי להציל מפני הדליקה משום. מו"ס הרא"ש. י"ב. ולא אית לכבויי אי לא שרינן ליה, אבל מו"ס הלא"ש. י"ג. כמה דבריס. שטה לר"ן. י"ד. ואי שרית ל'י לא אית לכבויי, דהא הצלה דפעם אחת בלחוד היא. ועי"נ.א. שאינו צצציל אלא את התם לכד, ובי שיכא בהא מילתא טירדא כלל. שטה לר"ן. י"ז. [ו]נרצה שידלק הנר כולה. מו"ס הלא"ש. י"ח. שישאר בה אחר השבת. מו"ס הלא"ש. י"ז. כדאמר' לקמן הנח לנר שותילה הואיל ונעצבו בסיס לדבר האסור,

הלכן לא מהני ביה תנאה. מו"ס הלא"ש. י"ז. דמותר מוקצה מחמת מיאוס. מו"ס הלא"ש. י"ט. לפירש דבריה המותר היינו ר"מ מו"ס הלא"ש. כ. דלית ל[אין] מוקצה מחמת אסור. מ"י ה"ר"ן. כ"א. בנר קטן. מו"ס הלא"ש. כ"ב. שהוא מותר בכל אסור מוקצה מחמת אסור. רמב"ן. כ"ג. (נהאן מותר, דר' יהודה לית ל'י מוקצה מחמת אסור, ור"מ נמי לא אסר נ' שהדליקו באותה שבת אלא דוקא בנר. מו"ס הלא"ש. כ"ד. אלא אי אתמר הכי אתמר, פמות שהדליקו עליו באותה שבת דרי אסור. רמב"ן. כ"ה. דר"י ור"מ נמי אית להו מוקצה מחמת אסור לחודיה, ואפי' אינו במוקצה מחמת מיאוס כלל. רמב"ן. כ"ו. גבי ממשכל בשבת, בשוגג יאכל, במזיד לא יאכל. מו"ס הלא"ש. כ"ז. דאין דאוי לכ"ס. מו"ס הלא"ש. כ"ח. אלמא דר"מ אית ל'י מוקצה מחמת אסור לחודי, [ו]היינו לפי מסקנא דשמעתין. מו"ס הלא"ש.

הלכך לא מהני ביה תנאה. מו"ס הלא"ש. י"ז. דמותר מוקצה מחמת מיאוס. מו"ס הלא"ש. י"ט. לפירש דבריה המותר היינו ר"מ מו"ס הלא"ש. כ. דלית ל[אין] מוקצה מחמת אסור. מ"י ה"ר"ן. כ"א. בנר קטן. מו"ס הלא"ש. כ"ב. שהוא מותר בכל אסור מוקצה מחמת אסור. רמב"ן. כ"ג. (נהאן מותר, דר' יהודה לית ל'י מוקצה מחמת אסור, ור"מ נמי לא אסר נ' שהדליקו באותה שבת אלא דוקא בנר. מו"ס הלא"ש. כ"ד. אלא אי אתמר הכי אתמר, פמות שהדליקו עליו באותה שבת דרי אסור. רמב"ן. כ"ה. דר"י ור"מ נמי אית להו מוקצה מחמת אסור לחודיה, ואפי' אינו במוקצה מחמת מיאוס כלל. רמב"ן. כ"ו. גבי ממשכל בשבת, בשוגג יאכל, במזיד לא יאכל. מו"ס הלא"ש. כ"ז. דאין דאוי לכ"ס. מו"ס הלא"ש. כ"ח. אלמא דר"מ אית ל'י מוקצה מחמת אסור לחודי, [ו]היינו לפי מסקנא דשמעתין. מו"ס הלא"ש.

הלכך לא מהני ביה תנאה. מו"ס הלא"ש. י"ז. דמותר מוקצה מחמת מיאוס. מו"ס הלא"ש. י"ט. לפירש דבריה המותר היינו ר"מ מו"ס הלא"ש. כ. דלית ל[אין] מוקצה מחמת אסור. מ"י ה"ר"ן. כ"א. בנר קטן. מו"ס הלא"ש. כ"ב. שהוא מותר בכל אסור מוקצה מחמת אסור. רמב"ן. כ"ג. (נהאן מותר, דר' יהודה לית ל'י מוקצה מחמת אסור, ור"מ נמי לא אסר נ' שהדליקו באותה שבת אלא דוקא בנר. מו"ס הלא"ש. כ"ד. אלא אי אתמר הכי אתמר, פמות שהדליקו עליו באותה שבת דרי אסור. רמב"ן. כ"ה. דר"י ור"מ נמי אית להו מוקצה מחמת אסור לחודיה, ואפי' אינו במוקצה מחמת מיאוס כלל. רמב"ן. כ"ו. גבי ממשכל בשבת, בשוגג יאכל, במזיד לא יאכל. מו"ס הלא"ש. כ"ז. דאין דאוי לכ"ס. מו"ס הלא"ש. כ"ח. אלמא דר"מ אית ל'י מוקצה מחמת אסור לחודי, [ו]היינו לפי מסקנא דשמעתין. מו"ס הלא"ש.

ועששית קטנה דומיא דנר קטן וזיגס כדון נר קטן, ופעמים שיש נר גדול דומיא דקערה ועששית וזינו כזיגס. ור"ה דא"ר אלאר (בר"ש) מסתפק ארס מנר הכבה ומשנר השבקערה אפי"ו שהנר דולק. א"א"ר' ויחא פמות שהדליקו עליו לדבריה המותר בנר אסר בפמות, לכומר לר' שמעון דמותר בנר קטן בפמות שהוא גדול אסור, ולדברי ר' מאיר ור' יהודה שאוסרין בנר של חרש מפני שהוא מטונף והוא צצאי כולו ולפיכך הקצהו מאתמול, בפמות שהוא של מחבת ואינו מטונף מותר. וירושל' נר מאוס, פמות אינו מאוס. תני נר המונע על הדלת פותח ונעול בשבת ובלבד שלא יתכוין לכבות. רב ושמואל מתירין לה בשכוח ומקליין למאן דעבר כן. (תני' ה') לאיש אשר יעשנה וגו'. ואקשי' ולר' יהודה מוקצה מחמת מיאוס אית ליה, מוקצה מחמת אסור שהדליקו בה באותה שבת לא, והתניא ר' יהודה אומר כל הנירות של מחבת מטלטלין חזין מן הנר שהדליקו בה באותה שבת. ואסיקנא הכי, לדברי הכל פמות היא חיה אלא קנה אחד ואין נר ראשא אלא קנה אחד, דהדליקו עליו באותה שבת דברי הכל (אחד) אסור, לא הדליקו עליו דברי הכל מותר. דא דאמר רב מיטה שיחדה למעות והניח עליה מעות), והוי עליה המעות כל בין השמשות, אע"פ שנטלי המעות עכשיו ואינם במטה אסור לטלטלה, אסיקנא דרב

^[א] ע"י צצצכ"ל וצצמנין

